

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 18.383 van 5 november 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. TIELEMAN loco advocaat L. PEPERMANS en van attaché A. VAN DE VOORDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 23 februari 1998 het Rijk binnen en diende op 9 juli 2007 een tweede asielaanvraag in. Op 23 mei 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Verzoeker zou in 1983 in Zwitserland asiel hebben aangevraagd en zou in 1993 naar Sri Lanka zijn teruggekeerd. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: "*U verklaarde de Sri Lankaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de noordelijk gelegen Jaffna-regio. U diende op 23 februari 1998 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Deze aanvraag werd op 30*

april 1998 kennelijk ongegrond bevonden door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en deze beslissing werd in beroep door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) bevestigd op 14 september 1998. U keerde niet terug naar Sri Lanka en op 9 juli 2007 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Bij een terugkeer naar Sri Lanka vreest u problemen te kennen met "LTTE" (Liberation Tigers of Tamil Eelam) en paramilitaire groeperingen vanwege uw verleden bij de "TULF" (Tamil United Liberation Front). Ook vreest u bij uw terugkeer dat uw twee kinderen zullen worden gerecruteerd door paramilitaire groeperingen. Uw echtgenote en twee dochters verblijven heden ook in België. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten voor : kopie van uw geboorteakte, evenals die van uw echtgenote en dochters Theviya en Sinthuya; kopie van uw huwelijksakte (1993); verslag opgesteld door Protestant Sociaal Centrum; UNHCR "position paper Sri Lanka" (dec 2006); rapport ICG (juni 2007), doktersattest ivm uw letsels (opgemaakt 1998) en drie originele affidavits (van een gepensioneerd rechter en twee leden "justice op peace")."

3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.
3. Verzoeker roept als eerste middel een schending in "*van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van de principes van het E.U.-procesrecht.*" Verzoeker argumenteert dat het beroep niet voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in deze wetgeving, in het bijzonder stelt hij dat hij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht. Dit recht wordt volgens verzoeker beperkt gezien hij na het indienen van dit beroep geen nieuwe stukken kan aanbrengen en geen geactualiseerde memorie of conclusies kan bijbrengen. Verzoeker wijst erop dat de invulling van artikel 47 gelijklopend is met de invulling van artikel 6 E.V.R.M. en dat dit laatste artikel niet alleen toegang tot de rechter garandeert, maar ook eisen stelt aan de rechterlijke toetsing van het overheidsoptreden; in het bijzonder moet de rechter alle voor het betreffende geschil relevante vragen van zowel juridische als feitelijke aard kunnen onderzoeken. Om zijn betoog te ondersteunen, verwijst verzoeker naar rechtspraak van het E.H.R.M. omtrent de toepassing van dit artikel. Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de volgende prejudiciële vragen te stellen aan het Europees Hof van Justitie: "*Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten die nuttig zijn om de zaak te beoordelen?*" en "*Dienen de*

lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat”.

1. Met betrekking tot de prejudiciële vraag dient te worden opgemerkt dat de vraag of “*de lidstaten dienen te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83*” in casu niet dienend is, omdat de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen precies dergelijk beroep bij een administratief rechtscollege met volle rechtsmacht, met name de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voorziet. Wanneer een richtlijn is omgezet in het interne recht kan deze niet meer rechtstreeks worden ingeroepen, behalve om aan te voeren dat zijn omzetting niet correct zou zijn gebeurd (zie in dezelfde zin RvS 2 april 2003 arrest nr. 117.877 inzake la s.a. SOCATRA). De Raad stelt vast dat dit in casu niet wordt aangevoerd.
2. Verzoeker heeft de mogelijkheid om voor de Raad aan te tonen dat de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet steunt op werkelijk bestaande, concrete feiten die door hem met de nodige zorgvuldigheid werden vastgesteld. Onder verwijzing naar de klassieke definitie gegeven in het handboek van A. MAST (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2006, p. 1055, randnr. 1021) betekent “volheid van rechtsmacht”, luidens de memorie van toelichting (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95), dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund. Door de devolutieve kracht van het beroep gaat de hele zaak immers over op de Raad met alle feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. De Raad onderzoekt bijgevolg of de feitelijke gegevens juist zijn, of die correct werden beoordeeld en of op grond daarvan niet in onredelijkheid tot een besluit is gekomen. In het kader van de uitoefening van deze volle rechtsmacht, heeft de Raad een annulatiebevoegdheid met terugwijzing en dit op twee limitatief bepaalde gronden (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, Vreemdelingenwet): omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld; en omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het feit dat de Raad bij een vastgestelde substantiële onregelmatigheid of het ontbreken van essentiële elementen waardoor hij zijn volle rechtsmacht niet kan uitoefenen, de bestreden beslissing vernietigt en terugstuurt naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en niet zelf een beslissing in de plaats stelt, komt niet tekort aan de eis van “volle rechtsmacht” (zie ook in die zin RvS over “volle rechtsmacht” arrest nr. 160.759 van 29 juni 2006, inzake LAMOEN; RvS 29 juni 2006, nr. 160.761; RvS 29 juni 2006, nr. 160.760, inzake Huybrechts).

3. Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid, doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, §1, tweede en derde lid, aangezien deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008). Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.
4. Het feit dat de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet voorziet in de mogelijkheid tot het indienen van een geactualiseerde memorie/conclusie als schriftelijk verweer tegen de repliek van het Commissariaat-generaal, maakt geen schending uit van de rechten van verdediging, daar verzoeker ter zitting de kans krijgt om mondeling te repliceren op de verweernota en desgevallend kan verzoeken dat zijn opmerkingen en verklaringen in het proces-verbaal van de terechtzitting geacteerd worden.
5. Het voorgaande in acht genomen, besluit de Raad dat verzoeker wel degelijk beschikt over een beroep in volle rechtsmacht en dat de rechten van verdediging op geen enkele wijze worden geschonden temeer daar de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet.
4. Wat betreft de bindende kracht van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, stelt de Raad vast dat het Handvest op 12 december 2007 werd ondertekend door de voorzitters van het Europees Parlement, de Europese Commissie en de Europese Raad. Op 13 december 2007 ondertekenden de EU-lidstaten het Verdrag van Lissabon tot wijziging van het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap. Het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie werd weliswaar niet in het Verdrag opgenomen, doch het Verdrag bepaalt dat de Unie de rechten in acht neemt welke staan opgesomd in het Handvest, dat dezelfde rechtskracht heeft als bij de Verdragen het geval is. Deze verwijzing heeft aldus dezelfde juridische status als een opname van het Handvest in het Verdrag zelf. Blijkens artikel 51 van het Handvest zijn de bepalingen ervan gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie, alsmede tot de lidstaten doch uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie tot uitvoer brengen. Dit is het geval inzake asielbeleid. Hoewel België op 15 oktober 2008 overging tot ratificatie van het Verdrag van Lissabon, blijkt uit de slotbepalingen hiervan dat het Verdrag ten vroegste in werking treedt op 1 januari 2009, mits alle akten van bekrachtiging zijn neergelegd. Tot de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon heeft artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dan ook geen bindende kracht. Hoe dan ook, gelet echter op hetgeen voorafgaat besluit de Raad dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in ieder geval voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zodat het verzoek tot het stellen van prejudiciële vragen hieromtrent aan het Hof van Justitie wordt verworpen.
1. Het eerste middel is niet gegrond.

Nopens de status van vluchteling.

5. Verzoeker roept in als tweede middel: *“Schending van artikel 48/3 en van het art. 1 A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 in samenhang met het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de principes van het E.U.-procesrecht.”*
6. Verzoeker stelt met betrekking tot de bewijslast dat hij *“erkent dat de bewijslast voor zijn asielaanvraag bij hem ligt doch dat, gezien de uitzonderlijke omstandigheden van een asielaanvraag en de beperkingen die inherent zijn aan de asielaanvraag zelf, deze bewijslast genuanceerd dient te worden”* en verwijst in dit verband naar *“het Handboek over de procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus onder de Conventie van 1951 en het Protocol van 1967 in verband met het statuut van vluchtelingen van het hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de V.N. (HCR/TP/4/Eng/REV. 1)”* en *“Office Of The United Nations High Commissioner For Refugees Geneva, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims. 16 December 1998.”*
7. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Verder verwijst de Raad naar wat in paragraaf 2 werd uiteengezet met betrekking tot de devolutive werking van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.
8. De Commissaris-generaal stelt dat verzoeker zijn activisme voor het TULF onvoldoende aannemelijk maakt, en derhalve evenmin zijn voorgehouden vrees voor het LTTE en paramilitaire groeperingen: *“U legt immers geen attest of verklaring voor van deze groepering dewelke uw lidmaatschap of verleden bij “TULF” zou staven”* en *“Gevraagd wie van de “TULF” de laatste jaren vermoord is, kon u de naam geven van een parlamentslid te Batticaloa en stelde u dat er nog vele anderen vermoord zijn, maar geen van hen kon u bij naam noemen (zie gehoorverslag CGVS, 2de asielaanvraag, p. 3-4)”*.
1. Volgens verzoeker is het *“niet noodzakelijk zo dat iemand die in het verleden wel degelijk actief is geweest in een politieke beweging, tot op heden alle gebeurtenissen in zijn land van herkomst tot in de details volgt. Het niet kunnen opsommen van een aantal vermoorde TULF-leden is dan ook geen bewijs dat verzoeker in het verleden niet actief was voor deze organisatie.”*
2. Verzoekers voormalig engagement voor TULF en vrees voor het LTTE werd reeds beoordeeld in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag. Toen werd geoordeeld *“dat betrokkenes relaas op het Commissariaat-generaal volledig in strijd is met zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Terwijl hij bij aankomst in België beweerde in 1998 Sri Lanka te hebben verlaten stelde betrokkene op het Commissariaat-generaal reeds in 1983 (!) Sri Lanka te hebben verlaten. (..) Bovengaand vluchtrelaas blijkt dan ook volledig verzonnen te zijn (...) Uit wat*

vooraftaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Bovendien heeft betrokkene na zijn land verlaten te hebben of na het feit dat hem ertoe gebracht heeft ervan verwijderd te blijven, gedurende een totale duur van langer dan drie maanden in verschillende andere landen verbleven, en het laatste van die landen verlaten zonder de vrees in de zin van artikel 1, Al. A, Par. 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.” De Raad is niet bevoegd om de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag te herbeoordelen. Deze dienden aangevochten te worden met de in de Belgische wetgeving bepaalde rechtsmiddelen. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in onderhavige procedure beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde feiten. Verzoeker kan niet nuttig toelichten waarom hij geen nieuwe elementen kan aanbrengen inzake zijn voorgehouden politiek engagement, noch adstrueert hij deze aan de hand van officiële documenten.

9. Verzoeker benadrukt weliswaar de briefwisseling neergelegd in het kader van zijn tweede asielaanvraag: *“Ik heb een brief bij me van TSK Mhalingam, Justice of the Peace. (zie bijlage) Ik heb ook een brief bij van M.J. Sugeenthiran, Justice of Thre Peace. (zie bijlage) En een derde brief van Surendran Associates. (zie bijlage) Ik heb deze brieven van mijn vader gekregen, per post”* (verslag DVZ, 10.07.2007, p.6).
1. Verzoekers argument dat de “drie affidavits” (...) “zijn betrokkenheid bij de TULF bevestigen” en “deze worden niet betwist” vindt geen grondslag in de bestreden beslissing waaruit ontegensprekelijk blijkt dat geen geloof wordt gehecht aan deze stukken: *“U legde weliswaar drie affidavits voor die melding maken van uw betrokkenheid bij deze partij, maar deze personen zijn geen leden van de “TULF” en ze zijn zeer onduidelijk in hun bewoordingen over uw preciese activiteiten voor de “TULF”. Bovendien dient opgemerkt dat uw politieke activiteiten, volgens uw verklaringen, dateren van voor uw vertrek uit Sri Lanka (1983). U stelde uitdrukkelijk dat u in België nooit politiek actief bent geweest en sinds 1983 geen contacten meer onderhoud met de “TULF”. Het is dan ook bevreemdend dat drie vooraanstaande personen verklaren dat u voor de “TULF” actief bent geweest, maar u uw lidmaatschap niet kan bewijzen omdat het al lang geleden is. De “TULF” heeft weliswaar aan politieke slagkracht ingeboet, maar hun leider, V. Anandasangaree, laat nog geregeld van zich horen in de media (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier).”*
1. Verzoeker onderneemt geen enkele poging om de conclusies van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die steunen op de feiten en gegevens in het administratief dossier, ondubbelzinnig te weerleggen met concrete feiten of elementen. De bevindingen van de Commissaris-generaal met betrekking tot de drie affidavits blijven dan ook onverminderd overeind.
10. De Commissaris-generaal verwijt verzoeker zijn voorgehouden identiteit onvoldoende te staven: *“U overhandigde tijdens uw eerste asielaanvraag geen enkel begin van bewijs betreffende uw identiteit. Tien jaar later, bij uw tweede asielaanvraag, dient vastgesteld dat u er nog steeds niet in slaagt om uw identiteit op een overtuigende wijze aannemelijk te maken. U legt heden weliswaar een geboorteakte en huwelijksakte voor, maar deze zijn slechts kopies en niet gelegaliseerd. Nochtans kan u beroep doen op familieleden en kennissen om gelegaliseerde kopies betreffende uw afkomst/identiteit over te maken aan Belgische autoriteiten. Het feit dat u er wel in slaagde, met de hulp van uw vader, drie originele affidavits van vooraanstaande personen uit Jaffna over te maken aan het CGVS is een aanwijzing dat u nog steeds contacten heeft met uw opgegeven regio van afkomst (zie 2de asielaanvraag, gehoorverslag DVZ vraag 36). Bovendien beweerde u*

dat een gelegaliseerde kopie van uw geboorteakte en huwelijksakte heden nog in Sri Lanka liggen (zie 2de asielaanvraag, gehoorverslag CGVS p. 3). Dat u er niet in slaagt om uw identiteit beter te staven, ondermijnt uw geloofwaardigheid. Ook legt u niet het minste bewijs voor van uw jeugd jaren in de Jaffna-regio, bijvoorbeeld schoolattesten, foto's of "postal identity card". Het feit, dat u volgens uw verklaringen, in 1993 zou zijn teruggekeerd naar Sri Lanka om in het huwelijk te treden is verder een aanwijzing dat u over identiteitsdocumenten beschikt. Er rijst dan ook het vermoeden dat u uw identiteitsdocumenten voor de Belgische autoriteiten achterhoudt. Volgens uw verklaringen zou u uw paspoort in 1993 te Zwitserland verloren zijn en had u geen kopie van dit document. U zou geen nieuw paspoort hebben aangevraagd. Tijdens het gehoor op het CGVS werd u uitdrukkelijk gevraagd om uw identiteit beter te staven, maar ruim zeven maanden later heeft u nog steeds geen bijkomend bewijs overgemaakt. Het gebrekkig bezit van bewijskrachtige identiteitsdocumenten is bijgevolg volledig aan uzelf te wijten en laat het CGVS niet toe een juiste inschatting te maken van uw identiteit en afkomst. Dit ondermijnt uw geloofwaardigheid en de ernst van uw ingeroepen vrees."

11. Bij aangetekend schrijven van 15 juli 2008 legt verzoeker opnieuw kopieën neer van een geboorteakte en een huwelijksakte, dewelke reeds eerder werden toegevoegd aan het administratief dossier, alsook een kopie van zijn identiteitskaart en van een enveloppe. Ter zitting legt verzoeker (het origineel van) *"de enveloppe neer waarmee de door hem neergelegde documenten, welke zich reeds in het dossier bevinden, verstuurd zijn"* (Proces Verbaal zitting 2 september 2008).

1. Verzoeker legt geen originele stukken neer. De Raad wenst ook te benadrukken, wat de kopie van het nationaliteitscertificaat betreft, geen geloof te hechten aan dergelijke kopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De neergelegde kopie is bovendien niet vertaald en aldus niet dienstig. Verzoeker kan zich bezwaarlijk verstoppen achter een misverstand wanneer uit het CGVS gehoorverslag herhaaldelijk, uitdrukkelijk en met aandrang (CGVS pp. 2-3-4) naar zijn paspoort en identiteitskaart werd gevraagd. Verzoeker is reeds sedert 1983 in Europa en is reeds 25 jaar geconfronteerd met (her)inschrijvingen, documenten, verblijfsvergunningen, reisdocumenten naar Sri Lanka, huwelijksbewijzen en zo meer. Bovendien is verzoeker reeds 10 jaar in België en diende hij reeds op 23 februari 1998 een eerste asielaanvraag in. Het is dan ook niet ernstig te beweren dat hij niet begrepen had dat hij zijn identiteit diende te staven aan de hand van originele identiteitsdocumenten met foto. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Hierboven werd vastgesteld dat verzoeker niet vervolgd werd zodat er ook geen redenen voorradig zijn om zijn nalatigheid toe te dekken. Dit klemmt te meer daar verzoeker in contact staat met Sri Lanka en zijn verklaringen in verband met zijn identiteit evasief en lichtzinnig voorkomen.

12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

1. Het tweede middel is niet gegrond.

Nopens de subsidiaire bescherming.

13. Verzoeker roept in als derde middel: *“Schending van het artikel 48/4 van de Wet van 15.12.1980. Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”*

1. Verzoeker kan zich niet vinden in de bestreden beslissing waar deze stelt *“dat verzoeker zich bij een terugkeer kan vestigen in de hoofdstad Colombo omdat modale Tamils er niet worden vervolgd omwille van hun etnische achtergrond. Vergeten wordt echter dat verzoeker geen ‘modale Tamil’ is maar één die door de overheid geassocieerd wordt met het LTTE en door het LTTE met de TULF. Verzoeker haalde bovendien tijdens het gehoor aan dat hij vreest voor de Karuna-groep die o.m. actief is in Colombo en dat hij vreest dat zijn kinderen als kindsoldaten gerekruteerd zouden worden. Hierover wordt in de bestreden beslissing met geen woord gerept terwijl het toch een duidelijk probleem is wat ook wordt aangehaald in de door verzoeker aangebrachte verklaringen. De beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd.”* Verzoeker verwijst naar algemene informatie *“die verstrekt werd door het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties, met name in hun rapport ‘over de nood aan internationale bescherming van asielzoekers uit Sri Lanka’ d.d. december 2006”* en meent dat *“Er kan dus allerminst gesteld worden dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in casu gehandeld heeft zoals het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties het aanbeveelt. In een advies van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen d.d.27.02,2008 (niet gepubliceerd, inzake Jeyarajah, O.V.-nr. 5.985.645) wordt op p. 6 en 7 bevestigd dat Colombo volgens het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties nog steeds geen vluchtalternatief biedt voor Tamils. Zij zijn er immers nog steeds zeer vaak het slachtoffer van mishandeling, vaak onder de vorm van collectieve straffen. Als voorbeeld worden massale arbitraire arrestaties (en) detenties aangehaald, en massa-uitdrijvingen. Deze worden gebruikt als vergelding voor de aanslagen van de LTTE. Verschillende mensenrechtenorganisaties, waaronder Amnesty International, hebben recent nog deze praktijken scherp veroordeeld. De nota waarop de bestreden beslissing zich baseert is dan ook achterhaald.”*
2. Verzoeker heeft geen persoonlijke vervolging kunnen aantonen. Hij voert geen nuttige elementen aan ter betwisting van de afwijzing van zijn asielstatus. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoeker zich bijkomend beroept op artikel 48/4 § 2 c) Vreemdelingenwet. Verzoeker toont zijn voorgehouden identiteit niet genoegzaam aan en zijn asielrelaas werd bedrieglijk bevonden (beslissing eerste asielaanvraag). Verzoeker toont niet aan waar en onder welke omstandigheden hij verbleef vooraleer in Europa asiel aan te vragen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c) dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Jaffna, zodat de eventuele bijkomende vrees voor zijn kinderen niet is gegrond.
3. Verzoeker meent dat een intern vluchtalternatief, met name in Colombo voor hem niet voorhanden is maar laat na geldige recente identiteitsdocumenten neer te leggen zodat zijn laatste verblijfplaats in Sri Lanka niet kan worden vastgesteld. Uit zijn verklaringen is verzoeker overigens tegenstrijdig op dit punt zoals hoger reeds is uiteengezet. Wat betreft de situatie in het Zuiden van Sri Lanka en Colombo, zijn de verwijzingen naar algemene informatie dienaangaande evenmin relevant. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober

2004, nr. 136.692). Verzoeker verblijft sedert 1983 in Europa, is in 1993 genoegzaam gedocumenteerd en zonder problemen teruggegaan naar Sri Lanka, is er in het huwelijk getreden en is (althans volgens één versie) legaal teruggekeerd naar Europa. Verzoeker toont niet aan dat hij behoort tot deze categorie van personen die in de negatieve aandacht te staan van zijn overheid of Tamilmilitie. Hij verwijst naar de algemene toestand in Sri Lanka maar toont niet aan dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij als Tamil een reëel risico op ernstige schade dient te vrezen zodat zijn aanspraak op de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) Vreemdelingenwet niet gegrond is (zie ook Sri Lanka CG [2008] UKAIT 00063).

4. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Aangezien verzoeker tracht de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, waarvoor verwezen wordt naar wat voorafgaat.
5. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.
6. Het derde middel is niet gegrond.
14. De overige middelen en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 5 november 2008 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

K. DECLERCK.